

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE

KURJI BISKUPIEJ ŁOMŻYŃSKIEJ.

Nr 2

Łomża, dnia 1 marca 1929 r.

Rocznik III.

TREŚĆ:

2. Jubileusz powszechny.	7. Msze św. w niedzielę Palmową.
3. Jubileusz papieski.	8. Świecenie Olejów św.
4. Nawracający się Rosjanie.	9. Kurs Katech. w Krakowie.
5. Zmiana obrządku Kat.	10. Zmiany w duchowieństwie.
6. Rozporządzenie o poczie.	

Nr 2.

KONSTYTUCJA APOSTOLSKA

ogłaszająca

Nadzwyczajny Jubileusz Powszechny

na cały rok 1929.

PIUS

Biskup, Sługa Sług Bożych ku wiecznej rzeczy pamięci.

Gdy Bóg w wielkim swem miłosierdziu dozwolił nam doczekać się złotych godów kapłańskich, żywiliśmy jako Ojciec wszystkich chrześcijan, przedewszystkiem to pragnienie gorące, by wszyscy nasi synowie, zestrzeliwszy w jedno swe myśli i modlitwy, razem z Nami składali Bogu podziękę, razem z Nami błagali Go o łaskę potrzebną i Nam i Kościołowi powierzonemu Naszej pieczy, a zagrożonemu tylu niebezpieczeństwami, aby Synowie Nasi, a zwłaszcza kapłani tą łaską wsparci, szerzyli i pomnażali wiarę chrześcijańską i życie swoje więcej uświęcać.

Radość więc niepomierna przepełniła Nam serca, a radość tem większa, im spieszniej i ohocej wierni całego świata w wspaniałej jednomyślności wińszowali Nam takiej chwili, wznosząc prywatnie i publicznie modły do Boga w te dni rozpoczynającego się roku i święcąc ją życzeniami jaknajserdeczniejszymi, które zewsząd

przeszali. Tak potężny i niespodziewany odruch dusz dowodzi jasno tej prawdy, że dziatwa oddana swemu Ojcu nie tylko dzieli z nim smutki i trudy, ale umie razem z nim się cieszyć i radować, parta niejako tą koniecznością, która zespala w jedną całość i nagina pod swe prawa wszystkich żyjących w pewnej wspólnocie życiowej. Bo to jest najprzedniejsze prawo miłości, że dowodzimy jej nie słowem, lecz czynami, a czyny te polegają jakby na dóbr wzajemnej wymianie.

Temu prawu i my podlegamy tak ściśle, że według możliwości dzielimy się z synami Naszymi najukochańszymi dobrem Naszem i wzywamy ich do wspólnej Naszej radości w ten sposób, że ofiarując im skarby darów niebieskich, których jesteśmy szafarzami, potęgujemy przez to radość prywatną Ojca, dodając do niej wesele i pożytek dla synów.

Idąc przeto śladem naszych poprzedników, a szczególnie Leona XIII, postanowiliśmy obwieścić całemu światu chrześcijańskiemu poza zwykłym porządkiem nowe Łafo Miłościwe, na sposób Jubileuszu Powszechnego, które trwać będzie przez cały rok aż do końca grudnia. Ponieważ więc dzięki hojności Ojca źródła Kościoła obficie płynąć będą przez cały ten przeciąg czasu, wyrażamy niezłomne przekonanie, iż wierni już teraz z wielką ochotą i gotowością poczną korzystać z tych środków zbawienia w tej intencji, by nastąpiła poprawa obyczajów w życiu prywatnym i publicznym, by utwierdziła się wiara, by wzrosła pobożność. Gdyby bowiem jaśniejszym płomieniem rozgorzał u ludu chrześcijańskiego ten zapal do modlitwy, który często, niedawno nawet, zalecaliśmy, byłoby to najskuteczniejszą pomocą i Nam i Kościołowi w tych czasach szczególnie ciężkich dla Kościoła. Przejęci więc tą samą myślą, co ś. p. Nasz poprzednik Leon XIII, żywiąc tę samą, co on nadzieję, i My ogłaszamy święty Jubileusz „dla tych wszystkich, co pragną zbawienia swej duszy, zaklinając ich, by choć na chwilę skupili swe dusze, by myśli swe pogrążone w rzeczach ziemskich ku wznioślejszym skierowali celom; będzie to błogosławieństwem nie tylko dla jednostek, ale dla całej społeczności; bo tem więcej kwitnie prawda i cnota w życiu i obyczajach publicznych, im śmieiej i skuteczniej poszczególni chrześcijanie krocą na drodze do doskonałości swej duszy”. Głównym zatem celem Miłościwego Łata jest: krzewienie wiary u ludu, dostosowanie obyczajów do przykazań Ewangelji. Pozatem jednakże pamięć owego dnia, w którym spłynęła na nas władza kapłańska, zdaje się wołać natarczywie do wszystkich tych,

których zdobi dostojność tej samej władzy, by pomni na godność swego stanu, wiedli życie coraz to pobożniejsze i świętsze. Wśród rozlicznych błogosławieństw, które spłyną z Jubileuszem na poszczególne jednostki i na całe społeczeństwo, nie zabraknie, jak ufamy, i tego daru, że w Królestwie Chrystusowem zapanuje w końcu w całym blasku pokój Chrystusowy.

Dlatego to, przez miłosierdzie Boga wszechmocnego, w oparciu o świętych Apostołów Piotra i Pawła, na podstawie owej władzy wiązania i rozwiązywania, której Nam, chociaż niegodnym, Bóg udzielił dla krzewienia wiary, na poprawę obyczajów, a szczególnie na uświęcenie kleru, udzielamy wszystkim wiernym obojga płci i każdemu z osobna zupełnego odpuszczenia wszystkich grzechów na sposób Jubileuszu Powszechnego, którego dostąpić można począwszy od dnia dzisiejszego aż do skończonego grudnia, pod następującymi jednak warunkami:

I. Mieszkańcy i pielgrzymi znajdujący się w obrębie diecezji Rzymu:

1. Powinni dwukrotnie albo tego samego dnia, albo też w różne dni nawiedzić bazyliki Lateraneńską Najśw. Zbawiciela, Watykańską św. Piotra Ap. i Liberjańską Św. Marji Większej; tam powinni się przez pewien czas pobożnie modlić wedle intencji Ojca św. wyżej wyłożonej i wogóle o nawrócenie grzeszników, o wygaśnięcie herezji i odszczepieństw, o pokój i zgodę między panującymi; bo wtedy łatwiej nastąpi wywyższenie, rozwój i wolność Kościoła Katolickiego i Jego Głowy, Namiestnika Jezusa Chrystusa.

Jeśli komu, a szczególnie mieszkańcom przedmieścia, odwiedzanie wspomnianych bazylik sprawiało trudność, czy to z powodu zbytnej odległości, czy też z innego słusznego powodu, zgadzamy się, by spowiednicy zezwolili poszczególnym wiernym na wybór innego parafjalnego kościoła, w którym zwykle odprawia się Msza św., aby go w podobny sposób odwiedzili.

2. Przez dwa dni, w które przykazaniem kościelnym nie są obowiązani do postu ni do abstynencji powinni pościć i zachować abstynencję podług przepisów kanonów kodeksu Prawa kanonicznego.

3. Powinni przystąpić należycie do sakramentalnej spowiedzi, by dostąpić rozgrzeszenia poza coroczną spowiedzią obowiązującą ogólnie; powinni też przyjąć pobożnie Komunię św. poza Komunią Wielkanocną,

4. W końcu powinienn każdy, według sił i możności, złożyć jakąkolwiek ofiarę na cele pobożne, poradziwszy się wprzód spowiednika; polecamy szczególnie Dzieło Rozkrzewiania i Zachowania wiary.

II. Dla całego świata poza diecezją rzymską przepisujemy dwukrotne pobożne nawiedzenie tego samego dnia albo w różne dni trzech kościołów albo kaplic publicznych, w których odprawia się zwykle Msza św.; wyznaczy je Biskup miejscowy sam, albo przez innych; jeśli gdzie niema tylu świątyń, należy nawiedzić trzy razy dwa kościoły, albo sześć razy jeden kościół. Pozatem powinien każdy wypełnić dokładnie powyżej wymienione dobre uczynki.

III. Biskup miejscowy może dowolnie zmniejszyć liczbę nawiedzeń tym, którzy w Rzymie, czy gdzieindziej zamierzają odwiedzić kościoły gromadnie czyli w procesji, prowadzonej przez proboszcza albo innego kapłana, w tym celu wyznaczonego.

IV. Nawiedzenia można odbyć częścią w jednej diecezji, częścią w drugiej; a w tej samej diecezji częścią w jednej miejscowości, częścią w drugiej, lecz zawsze w świątyniach wyznaczonych w tym celu dla poszczególnych miejscowości.

V. Spowiednicy mogą zwolnić od przepisanych tych uczynków, zamieniając je na inne, tych wiernych, którzy z jakiegobądź słusznego i rozsądnego powodu nie mogli wypełnić jednego lub nawet wszystkich wyżej wymienionych uczynków.

VI. Zakonników i wszystkich, którzy podpadają pod tę rubrykę w drugiej części drugiej księgi kodeksu Prawa kanonicznego, poszczególne osoby i całe zgromadzenia, mogą dyspensować bezpośrednio ich Zwierzchnicy; przepisane uczynki należy zmienić na inne, które jednakże przykazaniem innym nie są nakazane. Bractwa religijne dyspensuje kapłan, kierujący nimi nazewnątrz, a poszczególnych członków, w razie potrzeby, własny ich spowiednik.

Przez cały czas Jubileuszu spowiednicy powinni przy rozgrzeszaniu i dyspensowaniu zachować ogólne przepisy kodeksu Prawa kanonicznego.

Nie znosimy jednakże nadzwyczajnych ich władz, nawet delegowanych, które może posiadają. Ponadto przyznajemy im na cały ten rok następujące uprawnienia, w granicach wszakże jurysdykcji zwykłej lub delegowanej, otrzymanej od swego Ordynariusza.

Czy to w Rzymie, czy gdzieindziej mogą uwolnić penitentów od wszystkich rezerwatów tak „ab homine”, jak a „iure”, połączonych z cenzurą lub bez cenzury, z wyjątkiem złamania tajemni-

cy Św. Officium oraz wszystkich przypadków zastrzeżonych Ojcu św. „specialissimo modo” (can. 2320, 2343, 2367 i 2369 C. J. C.) i tych, w których po otrzymaniu abszolucji na podstawie kanonu 900 pozostaje obowiązek zgłoszenia się do Św. Penitencjarji i wykonania jej zleceń (cr. Dekret Sw. Penit. z 16 listopada 1928).

Dalej przyznajemy poszczególnym spowiednikom, aprobowanym jak wyżej, władzę dyspensowania z słusznej przyczyny od wszystkich prywatnych ślubów, nawet potwierdzonych przysięgą, z wyjątkiem tych, których can. 1309 zastrzega Stolicy Apostolskiej, i z wyjątkiem ślubu przyjętego przez osobę trzecią, której dyspensacja wyszłaby na niekorzyść, chyba że osoba ta zrzeka się swego prawa. Nawet śluby t. zw. poenalia mogą być zamienione, lecz tylko na uczynek, który jednakowo skutecznie odwodzi od grzechu.

Uprawnienia te przy rozgrzeszaniu i dyspensowaniu wolno stosować tylko wobec tych, którzy mają szczerzy zamiar, uzyskać Jubileusz i uczynki przepisane lub zamienione wykonać. Jeżeli jednak ci sami wierni korzystali już z tej łaski, a potem z ważnej przyczyny reszty dokonać nie mogli, postanawiamy łaskawie, że udzielenie tej ulgi jednakowoż będzie ważne.

Spowiednicy uprawnienia te stosować mogą tylko „in foro conscientiae”, także poza Sakramentem Pokuty, chyba że chodzi o grzech, który może być odpuszczony tylko na spowiedzi.

Kto imiennie został dotknięty cenzurą, albo jako taki publicznie został ogłoszony, nie może korzystać z dobrodziejstwa Jubileuszu, dopóki „in foro externo” nie uczyni zadość prawu. Jeżeli jednak „in foro interno” porzucą szczerze swą złość i okażą się należycie przygotowanymi, mogą być po usunięciu zgorszenia tymczasowo rozgrzeszeni w tym celu, by uzyskać Jubileusz; ciąży jednak na nich obowiązek wypełnienia jak najprędzszego przepisów prawa także „in foro externo”.

Odpust zupełny, związany z Jubileuszem, uzyskać można dwa i więcej razy, dla siebie lub dla dusz w czyśćcu, ilekroć się spełni przepisane warunki; przy pierwszym jednakże tylko uzyskaniu Jubileuszu przez penitenta mogą spowiednicy, nawet kilka razy, korzystać z swej władzy i zwalniać od cenzur i rezerwatów, zamienić lub dyspensować wobec tego samego penitenta, dopóki jeszcze wszystkich przepisanych warunków nie wypełnił.

W ciągu roku jubileuszowego nie są zniesione odpusty udzielone za uczynki inne, odmienne od uczynków przepisanych dla uzyskania Jubileuszu. By wzmagał się coraz więcej duch modlitwy,

zezwalamy miłościwie, by wierni mogli w ciągu tego roku uzyskać odpust siedmiu lat i tłuż kwadragen, ilekroć pomodlą się pobożnie przez pewien czas wedle intencji Ojca św. przed Przenajśw. Sakramentem, nawet zamkniętym w tabernaculum; odpusty udzielone dawniej za ten sam dobry uczynek, pozostają w mocy. Kto przez cały tydzień codziennie wykona to pobożne nawiedzenie, może uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami.

By jeszcze rozniecić przez cały ten rok pobożność kleru przy składaniu ofiary, udzielamy poszczególnym kapłanom aż do 31 grudnia t. r. przywileju osobistego, mocą którego mogą codziennie przy odprawianiu mszy św. ofiarować odpust zupełny za jedną duszę w czyściu cierpiącą.

Aby zaś ten Nasz List doszedł łatwiej do wiadomości wszystkich wiernych, zarządzamy, by dano wiarę jego odbitkom nawet drukowanym, jeżeli będą podpisane własnoręcznie przez któregokolwiek notariusza publicznego i zaopatrzone w pieczęć jakiego dostojnika kościelnego; wtenczas trzeba im dać tę samą wiarę, którą się dało temu tu Listowi, gdyby został przedłożony i okazany.

Nikomu więc z ludzi nie wolno pomniejszać pisma tego, przynoszącego Nasze rozporządzenie i ogłoszenie, Naszą łaskę i wolę, tem mniej zuchwale je zwalczać. Gdyby się kto na to odważył, niech wie, że ściągnie na siebie gniew Boga wszechmogącego i świętych Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie u Św. Piotra, dnia 6 miesiąca stycznia, w uroczystość Trzech Króli, w roku 1929, a siódmym Naszego Pontyfikatu.

Br. Andrzej Kard. Frühwirt

Kanclerz Św. K. Rz.

Wawrzyniec Kard. Lauri

Penitencjarz Większy.

Józef Wilpert, Dziek. Coll. Proton. Apostolic.

Dominik Jorio, Protonotarjusz Apostol.

Powyższą konstytucję Apostolską ogłaszającą nadzwyczajny jubileusz powszechny na cały rok 1929, podadzą WW. ks. ks. Proboszczowie i Prefekci do wiadomości wiernych przez odczytanie jej z ambon w najbliższą niedzielę. Przy tem wyłożą szczególnie jasno warunki dostąpienia jubileuszu.

Co się tyczy nawiedzania kościołów, zarządzam:

1. w Łomży dwukrotne nawiedzenie kościołów: katedralnego, OO. Kapucynów i kościoła Wniebowzięcia Najśw. Marii P. przy placu Sienkiewicza,

2. w miejscowościach, gdzie są trzy kościoły lub kaplice publiczne, nawiedzenie dwukrotne kościoła parafjalnego i dwóch innych jeszcze kościołów lub kaplic publicznych,

3. w miejscowościach o dwóch kościołach lub o jednym kościele i jednej kaplicy publicznej, trzykrotne nawiedzenie każdego kościoła lub trzykrotne nawiedzenie owego jednego kościoła i trzykrotne kaplicy,

4. gdzie jest tylko jeden kościół, nawiedzenie go sześciokrotne.

5. Jeżeli nawiedzenia kościoła odbyć się mają procesjonalnie, wystarczy nawiedzić w ten sposób trzykrotnie parafjalny tylko kościół.

6. W myśl Ojca św. należy złożyć do skarboxy, która w tym celu umieszczona być winna w kościele parafjalnym, wedle sił i możności jałmużnę na Dzieło Rozkrzewiania Wiary. Zawartość skarboxy zechcą WW. Ks. Ks. Proboszczowie jaknajczęściej wyjmować i przysyłać zwykłym sposobem do Kurji biskupiej z notatką: jałmużna jubileuszowa.

7. Od czasu do czasu należy w ciągu roku przypominać wiernym łaski jubileuszowe i do korzystania z nich owieczki zachęcać. Można też wywiesić warunki jubileuszowe na drzwiach kościelnych.

Łomża, d. 18 lutego 1929.

† Stanisław
Biskup Łomżyński.

3.

Jubileusz papieski.

EMINENTISSIMUS CARDINALIS GASPARRI ROMA.

Ratione jubilai Beatissimi Patris solemnitatibus in cathedra totaque dioecesi Łomzensi peractis episcopus clerus fidelesque amatissimo Patri vota humillima exprimentes benedictionem apostolicam petunt.

Stanislaus Łukomski
episcopus.

EVÊQUE ŁUKOMSKI ŁOMŻA.

Sua Santita vivamente ringrazia benedice Card. Gasparri.

№ 4.

Nawracający się Rosjanie.**Monitum de Russis ad catholicam fidem redeuntibus.**

Haud raro evenit ut aliquis e Russis extra patriam commorantibus sive clericus sive laicus, Dei adiuvante gratia, in sinum Ecclesiae Catholicae redeundi manifestet desiderium atque loco Ordinarium eiusve delegatum supplex adeat ut ad abiurationem et Fidei professionem in foro externo admittatur.

Ne in re tanti momenti faciliores se praebeant, praesertim si de personis sibi minime vel parum notis agatur, Ordinarii locorum monentur ut singulos casus huius Pontificiae Commissioni vel ubi adsit, Apostolico Legato mature exponant, atque iuxta peculiare instructiones quae pro opportunitate, ipsis traditae fuerint sese gerant.

Interdum non erunt oratores reiiciendi vel deserendi, sed prudenti sacerdoti commendandi qui ipsos catholicam doctrinam doceant eorumque mores et animum perscrutetur et vigilet.

Datum Romae, ex aedibus Pont. Commissionis pro Russia, die 12 mensis Januarii, anno 1929.

A. Card. Sincero, Praeses
Carolus Margotti, Secretarius.

Wobec powyższego zechcą WW. Ks. Ks. Proboszczowie w odpowiednich podaniach swoich do Kurji biskupiej zaznaczyć, czy osoba, pragnąca się nawrócić, jest w Polsce zasiedziała lub tylko czasowo zamieszkała.

† **Stanisław. Bp.**

№ 5.

Zmiana obrządku katolickiego.

Za zgodą Ojca św. zarządziła św. Kongregacja dla Kościoła Wschodniego, iż odtąd o pozwolenie na zmianę obrządku należy się zwracać do Legatów Papieskich, Nuncjuszów, Internuncjuszów lub delegatów Apostolskich, którzy podania takie sami będą rozpatrywali i załatwiali.

Podanie należy wnieść za pośrednictwem swego Ordynariusza.

Zarządzenie to atoli nie dotyczy kapłanów, pragnących zmienić obrządek. Obowiązuje ich nadal zwrócenie się do Stolicy św.

Łomża, dn. 20. 2. 1929.

† **Stanisław Bp.**

№ 6.

**Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 22 marca 1928 r.**

w sprawie zmiany ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie,
telegrafii i telefonii.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Artykułowi 23 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 roku o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) nadaje się brzmienie następujące:

Art. 23 (1). Od opłat pocztowych wolne są:

a) wszelkie urzędowe przesyłki władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych,

b) urzędowe przesyłki listowe, zwykłe i polecane oraz za zwrotnem poświadczaniem odbioru, wysyłane przez władze i urzędy (organa) państwowe w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) samorządowych tudzież w sprawach dotyczących służby publicznej, — do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

c) urzędowe zwykłe przesyłki listowe, wysłane przez władze i urzędy (organa) samorządowe w wykonywaniu poruczonego zakresu działania, w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) państwowych oraz do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

d) urzędowe, zwykłe i polecane przesyłki listowe oraz paczki pocztowe przesyłane między Pocztową Kasą Oszczędności a urzędami (agencjami) pocztowymi jako zbiornicami Pocztowej Kasy Oszczędności w myśl postanowień § 14 postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności i rozdziału V Statutu Pocztowej Kasy Oszczędności (Dz. U. R. P. № 55, poz. 545);

e) zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez osoby i instytucje niezwolnione od opłaty pocztowej, do władz i urzędów państwowych oraz samorządowych, na wezwanie urzędów tych władz i urzędów;

f) przesyłki pocztowe dotyczące jeńców wojennych i osób internowanych, przeznaczone dla tych osób lub przez nie wysyłane, w granicach ustalonych światową umową pocztową;

g) przesyłki poczty polowej, w granicach określonych przepisami dla poczt polowych.

Minister Poczty i Telegrafów osobnym rozporządzeniem określi warunki tudzież zasady obowiązujące przy wysyłaniu przesyłek zwolnionych od opłaty pocztowej.

2. a) Poza zwolnieniami od opłat pocztowych, podanymi w ustępie 1 niniejszego artykułu, nikt niema prawa do bezpłatnego korzystania z poczty. Postanowienie powyższe nie narusza obowiązków nałożonych na pocztę w ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509),

b) W razie stwierdzenia w wypadku wskazanym w punkcie e) ustępu 1, że zwykła przesyłka listowa winna była być opłacona, obowiązany jest adresat t. j. władza lub urząd kopertę odnośnej przesyłki, a przy kartkach, — odpis jej adresu wraz z adresem nadawcy oddać urzędowi pocztowemu oddawczemu, który zarządzi ściąganie od nadawcy podwójnej taryfowej opłaty pocztowej.

c) Zwolnienie od opłat pocztowych przesyłek listowych wymienionych w punktach b) i c) ustępu 1, nie odnosi się do:

I. przesyłek listowych przeznaczonych dla adresatów zamieszkałych w miejscowości, w której ma siedzibę swoją nadająca te przesyłki władza względnie urząd;

II. przesyłek listowych przeznaczonych do zagranicy;

-III. innych pocztowych należności za przesyłki listowe, nieprzewidzianych w punktach b) i c) ustępu 1.

Wymienione pod I i II przesyłki muszą być opłacone przy nadaniu. Również przy nadaniu muszą być uiszczone należności wskazane pod III.

d) Wymienione w punktach b) i c) ustępu 1 urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy państwowe względnie samorządowe w wyłącznym interesie adresatów niezwolnionych od opłat pocztowych, podlegają pojedynczej, zwykłej taryfowej opłacie pocztowej, ustanowionej dla danego rodzaju przesyłek pocztowych; opłatę tę uiszcza adresat przy odbiorze przesyłki.

W razie niedoręczalności listu lub kartki, z przetrzuconą na adresata opłatą, zwraca się je nadawcom bezpłatnie.

3. Od opłaty *telegraficznej* są wolne:

a) telegramy władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) telegramy meteorologiczne Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, jego stacyj i obserwatorów;

c) telegramy, wysyłane przez jakiegokolwiek osoby prywatne do właściwych władz państwowych o pomoc w wypadkach napadów rabunkowych, pożarów, powodzi, katastrof kolejowych i innych nieszczęść, spowodowanych żywiołowymi zdarzeniami.

d) telegramy władz wojskowych w czasie mobilizacji i wojny.

4. Od opłaty telefonicznej są wolne:

a) rozmowy telefoniczne władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) rozmowy telefoniczne władz wojskowych w czasie mobilizacji i wojny;

c) doniesienia telefoniczne, wysyłane trybem i w wypadkach przewidzianych w punkcie c) ustępu 3.

5. Poza wyjątkami, podanymi w ustępach 3 i 4 nikt nie ma prawa do bezpłatnego korzystania z telegrafu i telefonu.

6. Wysokość należności, jakie płacić ma Poczta Kasa Oszczędności Zarządowi Poczty i Telegrafów za jego świadczenia w myśl § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztovej Kasie Oszczędności i rozdziału V Statutu Pocztovej Kasy Oszczędności (Dz. U. R. P. № 55. poz. 545), określi corocznie R. da Ministrów na wniosek Ministra Poczty i Telegrafówi.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Poczty i Telegrafów.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r. Z dniem powyższym tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej (—) *I. Mościcki*.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spr. Wojsk. (—) *J. Piłsudski*.

Minister (—) *K. Bartel*, Minister Spraw Wewnętrznych (—) *Stawoj Składkowski*. Minister Spraw Zagranicznych (—) *August Zaleski*. Minister Skarbu (—) *G. Czechowicz*. Minister Sprawiedliwości (—) *A. Meysztowicz*. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (—) *Dr. Dobrucki*. Min. Rolnictwa (—) *K. Niezabytowski*. Min. Przem. i Handlu (—) *Kwiatkowski*. Min. Komunikacji (—) *Romocki*. Min. Rob. Publ. (—) *Moraczewski*. Min. Pracy i Opieki Społ. (—) *Dr. Jurkiewicz*. Min. Ref. Roln. (—) *Witold Staniawicz*. Minister Poczty i Telegr. (—) *Bogusław Miedziński*.

Powyższe Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej zwłaszcza Art. 1. ad c. ma zastosowanie także do urzędowych przesyłek w zakresie spraw kościelnych.

WW. Duchowieństwo powinno przestrzegać ściśle tego, że tylko *urzędowe* przesyłki kościelne są zwolnione od opłaty pocztowej. Sprawy prywatne i korespondencja, nie mająca charakteru korespondencji kościelnej urzędowej powinna być opłacona tak, jak przesyłki pocztowe osób i urzędów prywatnych.

Łomża dn. 18 lutego 1929 r.

† Stanisław Bp.

№ 7.

Msze św. w niedzielę Palmową.

Przypominam przywilej udzielony co do pasji we mszy binowanej w niedzielę Palmową. Przywilej ten ogłoszono w Nr. 5 Wiadomości Kośc. Łomż. z d. 15 marca 1927 r.

№ 8.

Święcenie Olejów św.

Kurja Diecezjalna przypomina P. Wiel Ks. Ks. Dziekanom obowiązek wydelegowania po jednym kapłanie z dekanatu do Łomży na Wielki Czwartek w celu wzięcia udziału w poświęceniu Olejów Świętych.

- Delegaci winni stawić się w Łomży najpóźniej o godz. 8-ej rano dn. 28 marca b. r.

№ 9.

Kurs katechetyczny w Krakowie.

W dniach 9, 10, 11 i 12 kwietnia b.r. odbędzie się w Krakowie kurs katechetyczny dla nauczających religii w szkołach powszechnych i średnich. Ministerstwo W. R. i O. P. obiecało zwolnienie na czas kursu wszystkich uczących religii tak duchownych jak świeckich, o ile się zgłoszą na listę uczestników najdalej do 8 marca b. r.

Cenę karty wstępu ustalono na 10 zł.

Adres zgłoszeń: Ks. Dr. Rychlik Kraków, Siemiradzkiego 13, II p. WW. Ks. Proboszczowie zechcą o kursie tym powiadomić nauczających religii w szkołach.

Łomża 18-2 1929.

† Stanisław Bp.

№ 10.

Zmiany w duchowieństwie.

Ks. M. Bieńkowski z Rajgrodu—na wikariat do Nura.

Ks. W. Kalinowski z Bargłowa—na wikariat do Zuzeli.

Ks. K. Staniszewski z Kolna—na wikariat do Myszyńca.

Nowowyświęceni w dn. 24. 2. 1929 przez Jego Ekscelencję księcia—
otrzymali nominację na wikariuszy:

Ks. Ap. Gliński — do Poświętnego.

Ks. J. Śliwowski — do Kulesz.

Ks. W. Krajewski — do Kolna.

Ks. P. Gąsowski — do Lipska.

Ks. J. Snarski — do Rajgrodu.

Ks. A. Łuniewski — do Filipowa.

Ks. J. Jarnicki — do Bargłowa.

Ks. A. Bargielski — do Poznania.

Dnia 20 lutego r. b. zmarł ks. prał. B. Włostowski, proboszcz
w Wąsewie — R. i. P.

